

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 649/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave a jeho uzneseniu sp. zn. 1Tos/72/2025 z 10. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 listiny a čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 ústavy, čl. 31 listiny, čl. 12 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „pakt“) a čl. 35 charty, základného práva na ochranu súkromia a nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 7 ods. 1 a 2 listiny a čl. 8 dohovoru, základného práva na rovnosť a nebyť diskriminovaný podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 3 ods. 1 listiny, čl. 14 dohovoru, čl. 21 ods. 1 charty a čl. 26 paktu postupom a konaním krajského súdu a jeho uznesením označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ zároveň navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zároveň žiada priznať mu finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľovi bolo trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/46/2023

z 8. novembra 2023 uložené ochranné psychiatrické a sexuologické liečenie ústavnou formou, ktoré má vykonávať v Psychiatrickej nemocnici Philippa Pinela Pezinok (ďalej len „zdravotnícke zariadenie“).

3. Dňa 21. augusta 2024 bol Okresnému súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) doručený návrh zdravotníckeho zariadenia na zmenu ochrannej psychiatrickej a sexuologickej liečby sťažovateľa na liečbu v detenčnom ústave s tam uvedeným odôvodnením, o ktorom návrhu sa vedie konanie pod sp. zn. 39Nt/46/2024.

4. Na základe návrhu zdravotníckeho zariadenia z 10. októbra 2024 bol sudcom pre prípravné konanie okresného súdu vydaný predbežný príkaz na umiestnenie sťažovateľa do detenčného ústavu sp. zn. 50Tp/63/2024 z 11. októbra 2024, čomu predchádzalo jeho vypočutie sudcom pre prípravné konanie. Predmetný príkaz bol okresným súdom opakovane (trikrát) predĺžený podľa § 462 ods. 6 Trestného poriadku, takže sťažovateľ sa nachádzal v detenčnom ústave celkovo deväť mesiacov.

5. Dňa 12. júna 2025 okresný súd na verejnom zasadnutí v konaní sp. zn. 39Nt/46/2024 podľa § 462 ods. 2 Trestného poriadku návrh zdravotníckeho zariadenia na detenciu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podali sťažnosť prokurátor, ako aj samotné zdravotnícke zariadenie ako navrhovateľ, o ktorých sťažnostiach rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uznesenie okresného súdu z 12. júna 2025 v celom rozsahu zrušil a uložil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

6. Krajský súd považoval sťažnosti za dôvodné vzhľadom na to, že po oboznámení sa so spisom dospel k záveru, že okresný súd postupoval správne, pokiaľ nevyhoviel návrhu zdravotníckeho zariadenia v rozsahu § 81 ods. 3 Trestného zákona. Podľa krajského súdu nič nenasvedčuje tomu, že by z dosiaľ vykonaného dokazovania boli splnené zákonné podmienky na uloženie detencie z dôvodu, že konanie odsúdeného by ohrozovalo život alebo zdravie iných osôb. Naopak, záver okresného súdu o nenaplnení zákonných podmienok detencie podľa § 81 ods. 4 Trestného zákona krajský súd označil za predčasný, keďže sa dosiaľ nevyčerpal potenciál vykonávaného ústavného ochranného liečenia. Krajský súd poukázal na komplexnú správu o osobe v detencii, ktorú detekčný ústav vypracoval 7. júla 2025, teda až po rozhodnutí súdu prvého stupňa, a ktorú predložil v rámci vyjadrenia k podanej sťažnosti. Na základe tejto aktuálnej písomnej správy bude podľa krajského súdu nutné na verejnom zasadnutí okresného súdu vypočuť relevantné osoby z detenčného ústavu a podľa výsledkov doplneného dokazovania opätovne vyhodnotiť splnenie podmienok uloženia detencie podľa § 81 ods. 4 Trestného zákona.

7. Medzičasom (10. júla 2025), t. j. po deviatich mesiacoch, bol sťažovateľ z detenčného ústavu prepustený a na základe rozhodnutia Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/46/2023 zo 7. júla 2025, ktorým mu bol nariadený ústavný výkon ochranného psychiatrického a sexuologického liečenia, umiestnený v liečebnom ústave – Psychiatrickej nemocnici Hronovce. V nadväznosti na to okresný súd v konaní sp. zn. 39Nt/46/2024 uznesením zo 17. septembra 2025 podľa § 241 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku *per analogiam* postúpil návrh zdravotníckeho zariadenia na detenciu na rozhodnutie Okresnému súdu Levice, a to z dôvodu miestnej nepríslušnosti. Proti uvedenému uzneseniu o postúpení veci podal sťažovateľ sťažnosť, keďže podľa neho nemá právny základ v Trestnom poriadku, postúpenie veci je neefektívne a nehospodárne a porušilo by jeho právo na zákonného sudcu.

8. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že nálezom č. k. II. ÚS 74/2025-95 z 24. septembra 2025 bolo na základe inej ústavnej sťažnosti sťažovateľa konštatované porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 50Tp/63/2024 z 11. októbra 2024 (predbežným príkazom na umiestenie sťažovateľa do detenčného ústavu).

9. Ďalšou ústavnou sťažnosťou vedenou pod sp. zn. III. ÚS 390/2025, o ktorej dosiaľ ústavný súd meritórne nerozhodol, sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní sp. zn. 39Nt/46/2024 (o návrhu na detenciu).

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti, namietajúc porušenie svojich práv napadnutým uznesením krajského súdu, argumentuje, že hoci ide o zrušujúce rozhodnutie, ide o špecifický prípad, keď aj ústavný súd pripúšťa prieskum kasačného rozhodnutia. Dôvodí, že napadnuté uznesenie je prejavom svojvôle, je zaťažené zmätočnosťou a v dostatočnej miere opodstatňuje zásah ústavného súdu. Uvádza, že okresný súd už odmietol výsluch lekárov z detenčného ústavu, keďže to nemá nijaký vplyv na posúdenie, či sťažovateľ v čase ochranného liečenia u navrhovateľa naplnil alebo nenaplnil zákonné podmienky na umiestnenie do detenčného ústavu. Lekársku správu detenčného ústavu sťažovateľ nepovažuje vo vzťahu k predmetnému konaniu za relevantnú. Vzhľadom na to, že okresný súd bude ďalej viazaný právnym názorom a pokynom krajského súdu, dôjde podľa sťažovateľa k ďalším procesným komplikáciám a zbytočnému predĺženiu konania, ktoré sa vedie už viac ako jeden rok.

11. Sťažovateľ v ďalšej argumentačnej línii vo vzťahu k postupu okresného súdu sa na jednej strane stotožňuje s jeho závermi a rozhodnutím o zamietnutí návrhu zdravotníckeho zariadenia na detenciu, ale na druhej strane rozporuje zdĺhavé a neefektívne konanie súdu o návrhu, predĺžené ešte kasačným rozhodnutím krajského súdu a tiež následné postúpenie veci Okresnému súdu Levice. V podstatnom však sťažovateľ namieta, že v čase ochranného liečenia mu nebola poskytnutá náležitá zdravotná starostlivosť a absentovala tiež nefarmakologická liečba, a preto ochranné liečenie riadne nepreběhlo a nemohlo dosiahnuť svoj účel.

12. Akcentuje aj to, že krajský súd uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, ale okresný súd namiesto toho postúpil vec Okresnému súdu Levice. Krajskému súdu tiež vyčíta, že pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy celkovú dĺžku konania ovplyvnenú najmä zdĺhavým znaleckým dokazovaním, a tiež tú skutočnosť, že navrhovateľom v konaní je Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela Pezinok, a nie Detenčný ústav Hronovce, a aj preto nie je potrebné na správu detenčného ústavu prihliadať. Krajský súd tak svojím zrušujúcim rozhodnutím konanie predĺžil o vykonávanie podľa sťažovateľa nerelevantných a nepodstatných dôkazov nesúvisiacich s podaným návrhom.

13. S ohľadom na požadované finančné zadosťučinenie sťažovateľ tvrdí, že aj v dôsledku postupu krajského súdu je vystavený psychicky mimoriadne náročnej situácii, keď musí znášať ďalšie predlžovanie konania. Uvádza, že pociťuje tiesnivosť situácie s devastačným účinkom na jeho osobný život, zdravie a psychiku.

14. Zároveň sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje vydať dočasné opatrenie, ktoré má spočívať v zdržaní sa vykonávania napadnutého uznesenia, a teda vykonania dôkazov okresným súdom, ktoré mu uložil krajský súd, pretože by to pre neho znamenalo ujmu.

15. Napokon sťažovateľ žiada o prednostné prejednanie a rozhodnutie o jeho ústavnej sťažnosti z dôvodu naliehavosti, keďže ide o detenčnú vec, v ktorej sa má postupovať analogicky ako vo väzobnej veci, a ako tvrdí, dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o návrhu zdravotníckeho zariadenia na detenciu, pričom na základe predbežného príkazu strávil v detenčnom ústave už deväť mesiacov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako odsúdeného je tvrdenie, že boli porušené jeho práva označené v bode 1 tohto rozhodnutia, a to napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu zdravotníckeho zariadenia na detenciu sťažovateľa. Sťažovateľ svoje námietky smeruje aj proti postupu okresného súdu, ale prejednávanej ústavnou sťažnosťou na rozdiel od jeho predchádzajúcich sťažností (pozri bod 8 a 9) sa domáha iba prieskumu zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu, tak ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

18. Ústavný súd zdôrazňuje, že v okolnostiach posudzovanej veci na jednej strane chápe mimoriadnu citlivosť prípadu a sťažovateľovo subjektívne presvedčenie o nesprávnosti rozhodnutia krajského súdu, ale na druhej strane je v tejto súvislosti potrebné poukázať na to, že ide „iba“ o znovu otvorenie možnosti posúdiť návrh zdravotníckeho zariadenia a prípadne ho po doplnení dokazovania aj znova zamietnuť. Nejde teda o konečné rozhodnutie v otázke, či sťažovateľ bude, alebo nebude umiestnený do detencie. Napadnuté uznesenie krajského súdu má za následok zrušenie uznesenia okresného súdu, čím sa do budúcnosti poskytnú možnosti vyčerpať potenciál vykonávaného ústavného ochranného liečenia, tak ako to krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí.

19. V súvislosti s kasačným charakterom napadnutého rozhodnutia krajského súdu považuje ústavný súd za žiaduce zdôrazniť, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí a jeho účastník nemá možnosť inej

právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatne skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (formálna stránka princípu subsidiarity).

20. Napriek uvedenému môže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania, avšak k zrušeniu kasačného rozhodnutia ústavný súd pristupuje skutočne len z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, ak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (II. ÚS 868/2016, II. ÚS 6/2018, I. ÚS 443/2019).

21. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu treba uviesť aj to, že krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo sa stotožnil so sťažnostnými námietkami zdravotníckeho zariadenia a prokurátora a následne zrušil napadnuté prvostupňové uznesenie. Krajský súd zrozumiteľne a ústavne konformne vysvetlil, z akých dôvodov považoval uznesenie okresného súdu za nesprávne a jeho závery za predčasné. Navyše, napadnuté uznesenie krajského súdu v prejednávanej veci nevytvorilo pevný hmotnoprávny základ pre súd nižšej inštancie, z ktorého by došlo k nezvratnému stavu.

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 165/2015).

23. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1Tos/72/2025 z 10. septembra 2025 a jeho postupu v predmetnom sťažnostnom konaní konštatuje, že toto nevyvoláva z hľadiska kritérií zákonnosti a ústavnosti zásadné pochybnosti, keďže samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nevykazuje žiadne známky arbitrárnosti či nepreskúmateľnosti. Vzhľadom na to ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o výkone rozhodnutia v trestnej veci, resp. zmenu spôsobu výkonu súdom uloženého ochranného liečenia (ako je to v prejednávanom prípade) ani na rozhodovanie o osobnej slobode, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (podobne napr. I. ÚS 256/07, III. ÚS 352/2025).

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 charty:

26. Podľa čl. 51 ods. 1 charty (rozsah pôsobnosti) ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

27. V súvislosti s námietkou porušenia základného práva podľa čl. 47 charty ústavný súd uvádza, že tento článok je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte a judikatúru Súdneho dvora Európskej únie. Ustanovenie čl. 47 charty normuje základné právo na spravodlivý proces, no aplikovateľnosť charty je podmienená vykonávaním práva Európskej únie (porov. III. ÚS 141/2011, IV. ÚS 398/2013, II. ÚS 305/2020). Podľa názoru ústavného súdu, prihliadajúc na citované ustanovenia charty, je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie.

28. V prípade sťažovateľa konajúce súdy rozhodujú o jeho veci (o zmene spôsobu výkonu ochranného liečenia) výlučne na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva Únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu Únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchyliť od práva Únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva Únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025; m. m. II. ÚS 298/2022, II. ÚS 5/2024, II. ÚS 40/2024).

29. Ústavný súd preto odmietol túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 ústavy, čl. 31 listiny, čl. 12 paktu a čl. 35 charty, základného práva na ochranu súkromia a nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 7 ods. 1 a 2 listiny a čl. 8 dohovoru, základného práva na rovnosť a nebyť diskriminovaný podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 3 ods. 1 listiny, čl. 14 dohovoru, čl. 21 ods. 1 charty a čl. 26 paktu:

30. K namietanému porušeniu označených práv je potrebné len v krátkosti uviesť, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie týchto práv v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a argumentuje nezákonnosťou a neústavnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu.

31. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo v rozsahu argumentov sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k rovnakému záveru dospel aj vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, charty a paktu. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Odmietnutím ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho ústavnej sťažnosti, ako aj o návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu